

Áhítat – 2021. 03. 25.

„De nem értük könyörgök csupán, hanem azokért is, akik az ő szavukra hisznek énbennem; hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan te, Atyám, énbennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem. Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk: én őbennük, és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél engem, és úgy szeretted őket, ahogyan engem szeretted. Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szeretted engem már a világ kezdete előtt. Igazságos Atyám, a világ nem ismert meg téged, de én megismertelek, és ők is felismerték, hogy te küldtél engem. Én megismertettem velük a te nevedet, és ez után is megismertetem, hogy az a szeretet, amellyel engem szeretted, bennük legyen, és én is őbennük. (János 17:20-26)

Jézus azokért könyörög itt, akiknek az azóta eltelt évezredek alatt hirdettetik az evangélium. És akik ezután fogják hallani a róla szóló örömeztetést. Ez azt jelenti, hogy szerte a világon, a keresztyénség összes templomában úgy állhat a szószékre minden igehirdető, hogy őt Jézus már megelőzte: könyörgött mindazokért, akik ott ülnek a templom padjaiban. Hálára indító, megrendítő, felelősséget ébresztő valóság.

Mit kért Jézus az igehallgató gyülekezetek számára?

Azt, hogy akik hinni fognak majd őbenne, „mindnyájan egyek legyenek.” Jézus e főpapi imájában ötször visszatér ez a kérés. És ráadásul nem akármilyen egységért imádkozik Urunk. Olyanért, amely olyan egység keresztyén és keresztyén között a földön, mint az Atyaisten és Jézus Krisztus egysége a mennyben. És e pillanatban megképződik előttünk a világ keresztyénségének a szakadozottsága. Nincs ember, aki pontos leltárt készítené az összes keresztyén felekezeti formációról, mert mire esetleg készen lenne vele, akkorára már tovább szakadozott a keresztyénség. Ez a két fő jellemzője ma: fogy és szakadozik. Bajban lennénk, ha a többezer féle felekezet közül kiválasztanánk azt az egy – úgymond – „igazat”, amelyhez, mondjuk, mindnyájan csatlakoznánk. Az első felismerésünk az lenne, hogy belül az az sem egységes. Egyik sem az – belül sem. Ha a mi református egyházunkba akarna például bevonulni a világ teljes keresztyénsége, ott melyik hittani vonulatot választaná: a fundamentális alapozásút, vagy inkább az életkegyességet hirdetőt? Hogyan lehet ilyen végtelen szóródottságban egységre jutni?

Kínálghatnánk itt mindnyájan egyszerre a magunk felekezetét, hittanát és kegyességét, csak további hitvitákat és ellenérzéseket generálnánk egymás iránt. Nem ilyen egységre gondolt Jézus! Hanem azt kérte: „*hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk: én őbennük, és te, Atyám, énbennem*” Ez nem valami egyeztetett hittani és szervezeti egység, hanem valami több, és más. Jézus tanítványainak nem valami közös hittani meggyőződésben vagy egyházi szervezetben kell egynek lenniük, hanem, ahogy Jézus mondta: *az Atyában és a Fiúban!* (Már Péter és Pál apostoloknak bizonyos hitbeli kérdésekben komoly vitáik voltak egymással (Galácia 2:11-14) attól még egymás testvérei, és Krisztuséi maradtak a mártírhálálig.)

Akkor vagyunk minden különbözőségünk ellenére egyek, ha ugyanazon Atya gyermekeinek, és ugyanazon Krisztus megváltottjainak tudjuk magunkat. Az Újszövetségben több mint másfél százszor fordul elő ez a szó: „*Jézusban*”. Fogalmazzuk így: Jézus egy olyan áldott misztikus közeg, amely ha körülölel, teljesen magába foglal engem is, téged is, akkor egyek vagyunk Vele és egymással – Őbenne. Rugóztatunk önhittent azon, ami elválaszt, méginkább szétszóródunk; helyette Őbenne kellene találkozunk, aki összeköt – még ilyen százalmas szétszóródottságunkban is. Mert egyesegyedül erről, és csakis erről ismerné meg a világ, hogy az Ővéi vagyunk. Valaki azt kérdezte: miért nem tér meg a világ? A felelet így szól: ennek két oka van: 1. Mert nem látott még keresztyént. 2. Mert látott már keresztyént...

Ébresszenek imára az ének szavai:

*Isten szíven megpihelve Forrjon szívünk egybe hát,
Hitünk karja úgy ölelje Édes Megváltónkat át!
Ő fejünk, mi néki tagja, Ő a fény, mi színei,
Mi cselédek, ő a gazda, Ő miénk, övéi mi.*

*Szeretben összeforrva, Egy közös test tagjai,
Tudjuk egymásért harcolva, Ha kell, vérünk ontani.
Úgy szerette földi nyáját S halt meg értünk jó Urunk;
Fájna néki, látva minket, Hogy szeretni nem tudunk.*

*Nevelj minket egységre, Mint Atyáddal egy te vagy,
Míg eggyé lesz benned végre Minden szív az ég alatt;
Míg Szentlelked tiszta fénye Lesz csak fényünk és napunk,
S a világ meglátja végre, Hogy tanítványid vagyunk.*